

NAGY KATA

Kellékvers

Az írás nem társas műfaj.

*Dolgok, amiket írás helyett csinállok,
amikor nem vagy itthon:*

Kiengedem a fürdővizet.

Nézem, ahogy megtelik a kád.

*Felveszem a kedvenc ingedet,
a cserszömörce fantázianevét.*

*Nyitogatom a hűtő ajtaját.
A víz kibűl.*

*Később felpróbálom a menyasszonyi
ruhámat, a fátylat, amiről nem is tudsz,
végül a gyűrűt.*

*Eltervezem, miket fogok kérdezni tőled,
ha bebújsz majd mellém. Megvárom, hogy félálomba
merülj.*

Emlékszel Velencére?

Emlékszel Lisszabonra?

Emlékszel a Vénuszra, felszínén
az embertelen forróságra,
a mi vörösiszap-katasztrófánkra?
Abban a prehistorikus porban fogant
a szerelem. Lemosni sose tudjuk.

Rubástul ülök a kádban.

Éjszaka, egyedül

*Örvénylik nélküled az éj,
kedves festményünkről kironrt
az éhes tenger. Démonok ütvefűrója eléri
házunk talpazatát.*

Beomlik alattam az álmom,

*Porzik a mező, futok mint a tűz,
téged kereslek az üszkös sás közt,
viszem a kis ékszerdobozt, melyben a karikagyűrűk
ígérete pihen, de olvad az arany, felforr
a tenger gyomorsava.*

*Végre hazaérsz. Bőröd balzsama enyhít
az égésnyomokon, lélegzésetől szilárd lesz az arany,
ázsiai tekinteted visszatereli az éjt, a tengert, az örvényt
a keretbe, mert a nappali fény szövetségese vagy,
törhetetlen lámpás.*

TOROCZKAY ANDRÁS

Tükör

*Fogkrémet kenek az arcomra,
borotválkozom, mint apa. Csak én fésűvel.*

*Fésülnek, húzzák a hajam.
Papa könnyörög, induljunk,*

*vár az iskola. Húzom – Donald kacscs
rágógumi – az időt.*

*Fogom a kezét. Piac utca,
vörös függöny, fekete-fehér tévé.*

*Kikapcsolt, sötét üvegén figyelem,
ahogy állok a lakásban.*

*Kávéskanálban görbülő arcom,
a felnőttek beszédét hallgatom.*

*Játékbolt kirakatának üvegén
egy GI JOE és egy templomköz.*

*Játékból kút mélyére köpök
Toroczkay nagymamánál.*

*Belenézek az ő fürdőszobatükörébe is.
Tíz éve nem nézett senki abba a tükörbe.*